

Патријарх Порфирије рукоположио г. Немању Костића у чин ђакона

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије началствовао је 18. јуна 2023. године, на празник Светог Петра Коришког, светом Литургијом у Саборној цркви Светог архангела Михаила у Београду.

Уз молитвено учешће Његовог Преосвештенства Епископа бачког г. Иринеја и многобројног верног народа, саслужио вао је Преосвећени Епископ јегарски г. Нектарије, викар Патријарха српског и старшина Саборног храма, са свештенством и ђаконством Архиепископије београдско-карловачке. Том приликом, патријарх Порфирије је рукоположио г. Немању Костића, асистента на предметима Пастирско богословље са психологијом, Пастирско богословље, Аскетика и Психологија религије на Православном богословском факултету Универзитета у Београду, у свештени чин ђакона.

Данашњу беседу Његове Светости Патријарха српског г. Порфирија преносимо у целости:

- У име Оца и Сина и Светога Духа! Браћо и сестре, откада је света и века постајале су разне идеје и разни носиоци идеја који су окупљали око себе своје следбенике. И свака од идеја и свако од идеолога имао је свој почетак, али пре или касније и свој крај. Често је кроз историју Цркве и међу нама вернима било оних који су изван Цркве, који не разумеју или, боље рећи, не прихватају Цркву. Они су Цркву сматрали скупом идеја, својеврсном идеологијом, а Господа нашег Спаситеља Исуса Христа као једног од идеолога. Може бити да је било много и оних који су Цркву и Јеванђеље Цркве, Јеванђеље Христово, сматрали највећом и најсавршенијом идејом и идеологијом, а самог Господа као најсавршенијег идеолога. Ево, из овог одломка из Јеванђеља по Матеју, који смо прочитали, можемо извести не само закључак него и темеље и основе Цркве и наше вере. Црква није ни скуп идеја и идеологија нити се може поредити са било којим системом од овог света. Или боље рећи обрнуто - не може ниједан систем од овог света, ни најсавршенија идеологија, ни најсавршенија идеја, нити најморалнији чисти идеолог да се пореде са Црквом и са Њеном Главом, са Господом Христом, јер Црква је Тело Христово и у одломку који смо управо читали чули смо како Господ позива апостоле да иду за Њим, да Га следе. Да бисмо у потпуности могли да проникнемо у тајну позивања апостола да иду за Христом и буду Његови сведоци најбоље је да паралелно читамо сва три тзв. синоптичка Јеванђеља у којима се наводи историјски догађај, где се наводи чињеница, где се наводи како Господ позива апостоле и, наравно ако се томе придода одломак из Јеванђеља по Јовану, где се даје богословска подлога и духовни значај дванаесторице апостола, тада у потпуности можемо разумети зашто Господ позива апостоле, која је и каква њихова улога у историји Цркве.

За нас у овом тренутку јесте важно да знамо да Црква није идеја, нити идеологија. Када Господ позива прве апостоле, рибаре, да пођу за Њим, они остављају све и без размишљања, без позитивистичког, како се то каже, или рационалистичког приступа позиву Господњем, они полазе за Њим. Полазе вером, полазе поверењем, полазе срцем. Нису прво анализирали речи Христове, па одлучили, јер су им речи одговарале, јер су видели у њима смисао и значај, него су чувши реч Христову одмах пошли за Њим, јер је то вера и то вера не као пуко уверење о томе да постоји Бог, не само уверење да постоји некаква сила која руководи светом, него вера као предавање себе Христу, предавање љубави Христовој. Из љубави и поверења према Њему

апостоли су пошли за Христом, јер су препознали у Њему Спаситеља. Препознали су и показали да у њима постоји глад и жеђ за Спаситељем, за Месијом, а то нам открива даље чињеницу и истину да иако формално почетак јавног деловања Христовог у свету многи сматрају управо позив дванаесторици апостола да пођу за Њим, ми знамо да је Господ деловао и пре тога, пре свега у Назарету, где је био одбачен. Знамо да је имао сусрет са Светим Јованом Крститељем. Међутим, позив дванаесторици апостола сматра се почетком деловања Христовог због тога што се у дванаесторици апостола открива идеја Цркве, као пуноће, као јединства, као саборности, јер сам број дванаест има своју симболику у Старом Завету. Знамо да је постојало дванаест племена Израилјевог народа, број дванаест јесте број пуноће. И увек када је Господ чинио свако чудо, проповед или знамење, апостоли су били присутни, неко од апостола је био присутан, што значи да се Господ открива у пуноћи, у Цркви, Црквом и у Цркви. И зато су дванаесторица апостола смисао и идеја Цркве која нам се кроз њих открива, Цркве као нове твари, новог поретка, Цркве као новог рода.

У дванаесторици апостола видимо паралелу стварања новог света, Цркве. И заиста, у том смислу и из тог разлога, Црква ни на који начин не може бити идеја и идеологија, него јесте ново стварање и јесте тело Христово којем је Глава управо сам Господ Христос, а у Цркву се улази вером, целовито. У вери нема компромиса и зато у Цркви је Христос тај који открива себе и који се сведочи и открива кроз Цркву и кроз хришћане. Не може неко уместо Христа проповедати себе, исповедати себе, било свесно било несвесно. Стога та реч пођите за мном упуђена је сваком од нас и свако од нас је позван да буде апостол, да буде сведок Христов, да буде онај на коме ће моћи да се не само препознају него и реализују и остваре речи апостола Филипа које је упутио Натанаилу када је овај, такође припреман за Месију, носио у себи глад за Месијом, тј. за спасењем, за пуноћом, за смислом, када је упитао о Христу, Филип је рекао: Дођи и види. То виђење није напросто гледање телесним очима, него то је унутарње созерцање срцем и вером која је, како каже апостол Павле, и штит. Вера је, дакле, канон, правило, параметар који нас одређује, огледало у којем се огледамо. Вера у Христа је наш параметар и наше мерило. Отуда је бесмислено свако питање које се поставља у вези са Јеванђељем, са Црквом, са Христом, да ли је Христос савремен или је превазиђен, да ли Га треба усавременисти, да ли Га треба кориговати, уподобити параметрима модерног доба? Из Јеванђеља које смо данас чули јасно је да треба поћи за Христом вером и Христа учинити својим животом, тј. себе дати Христу, да Он буде тај који нас одређује, који нас обликује, који нам даје смисао, који је почетак и крај нашег постојања, који је најбољи

параметар, најбољи критеријум у сваком моменту, у сваком тренутку, без обзира да ли нам споља иде све од руке или имамо искушења и проблеме.

Вером у Христу утемељеном нека би Господ дао да и ми, попут апостола, узмемо свој крст и пођемо за Господом нашим и будемо истински сведоци и апостоли Његови тако што ће наша вера, макар понекад колебљива и слабашна, бити простор кроз који дејствује, пројављује се и открива свет

једини и
м Оцем и

spc.rs